

ĐẠI CHIẾN XÍCH BÍCH

TAM
QUỐC
DIỄN
NGHĨA
LIÊN
HOÀN
HỌA

- 28 -

NGUYỄN
TÁC
· ·
LA
QUÁN
TRUNG

Trần
Đinh
Chiến
dịch

Đại chiến Xích Bích

TAM QUỐC DIỄN NGHĨA LIÊN HOÀN HỌA

TẬP 28

Nguyên tác: La Quán Trung

Lời: Phan Cần Mạnh, Vương Tinh Bắc

Tranh: Lưu Tích Vinh, Tưởng Bình, Triệu Tân

Người dịch: Trần Đinh Chiến

(Đông Á biên chính theo bản *Tam quốc diễn nghĩa*
do Phan Kế Bình dịch, Bùi Kỷ hiệu đính, NXB Phổ Thông, 1959-1960)

Tập 27 - "Thuyền cỏ mượn tên" - kể về việc Gia Cát Lượng dùng kế lầy hơn mươi vạn mũi tên của Tào Tháo về cho Chu Du.

Tập "Đại chiến Xích Bích" này kể lại việc Chu Du dùng hỏa công đánh bại quân Tào trên dòng Trường Giang. Tào Tháo thua trận, chạy về Nam Quận, trên đường bị Huyền Đức sai Triệu Vân, Trương Phi phục kích. Tháo thoát về đường nhỏ Hoa Dung, bị Quan Vân Trường chặn lại.

Tập 29 - "Lừa lầy Nam Quận" - kể về việc Khổng Minh lợi dụng lúc Chu Du và Tào Nhân đánh nhau đã chiếm lấy các thành lớn là Nam Quận, Tương Dương và Kinh Châu.

[3160] Nghe Khổng Minh nói có thể mượn được gió đông nam, Chu Du mừng lấm, lệnh cho quân theo đi lập đàn. Khổng Minh đến núi Nam Bình, sai quân lấy đất đỏ ở phương đông nam đắp đàn cao ba tầng, mỗi tầng ba thước, chu vi hai mươi bốn trượng.

[3161] Đến ngày giáp tý, giờ tốt, Khổng Minh xôa tóc, đi chân trần, mặc áo đạo sĩ lên đàn làm phép.

[3162] Du ngồi trong trường, chốc chốc lại nhìn lên cột cờ, chỉ thấy gió tây bắc thổi nhẹ thì trong lòng bán tín bán nghi.

[3163] Khi ấy, tướng sĩ đều đã nhận được lệnh, sẵn sàng xung trận, không ai được chậm chạp, nếu làm lỡ sẽ chiểu theo quân pháp trị tội. Nhưng đợi mãi vẫn chưa có gió đông nam.

[3164] Chu Du than: "Gia Cát nói sai rồi, trời đông tháng rét thế này, làm gì có gió đông nam?" Lỗ Túc đáp: "Tôi chắc Khổng Minh không phải là người nói bậy!"

[3165] Đến canh ba, bỗng nghe tiếng gió thổi, cờ quạt tung bay. Du ra xem, vẫn là
gió tây bắc. Được một lát, gió đông nam nổi lên àm àm.

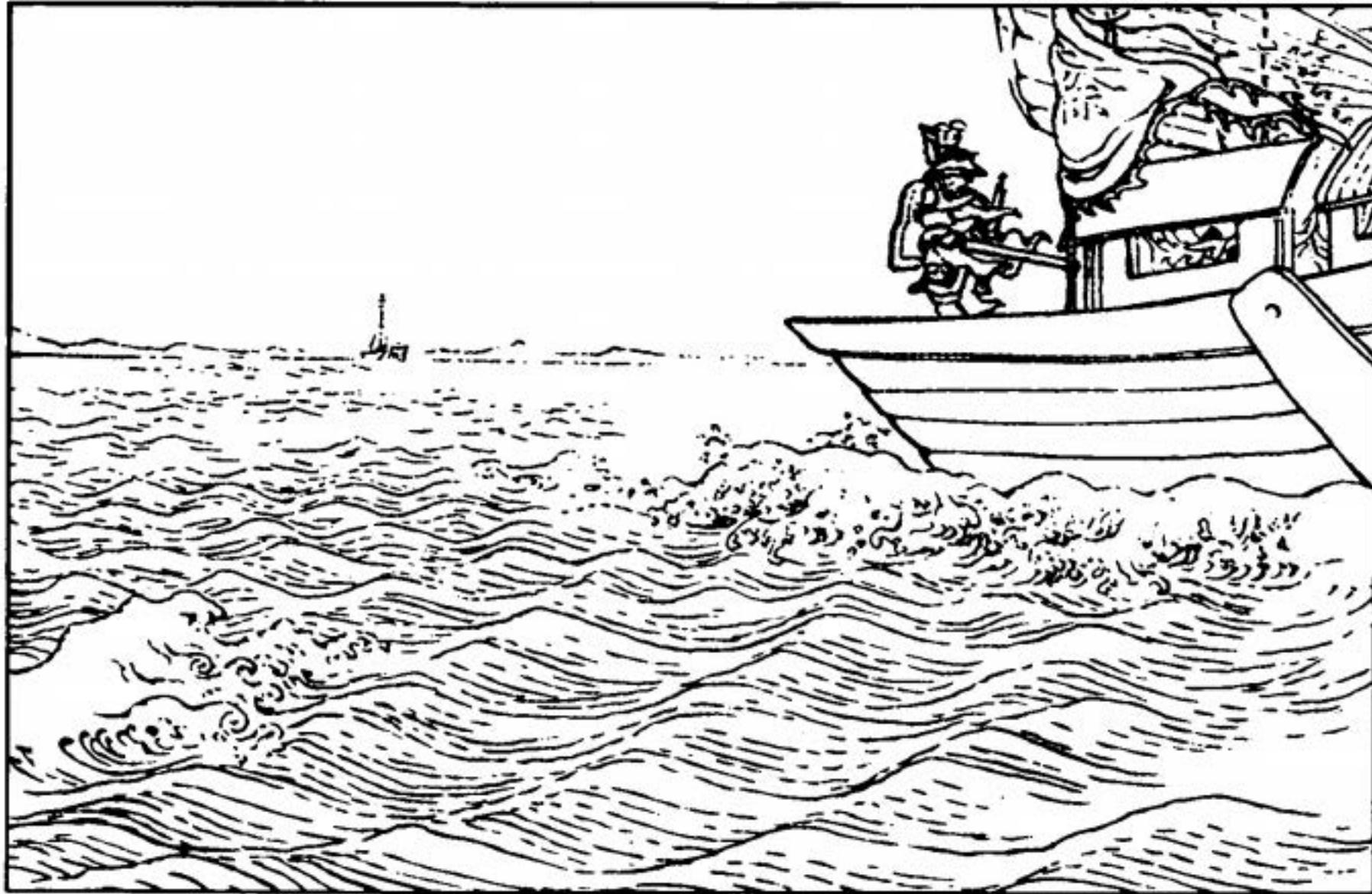
[3166] Chu Du giật mình nói: "Người này có phép đoạt được cả trời đất, có tài hơn cả quỷ thần, nếu để lại tất là họa của Đông Ngô" bèn sai Đinh Phụng, Từ Thịnh lập tức dẫn một trăm quân sĩ, chia hai đường thủy bộ, đến núi Nam Bình giết Gia Cát Lượng.

[3167] Hai tướng lập tức lên đường. Đinh Phụng tới trước nhưng không thấy Gia Cát Lượng đâu, hỏi ra mới biết Khổng Minh đã xuống đàn đi rồi. Vừa lúc ấy, Tù Thịnh cũng đến.

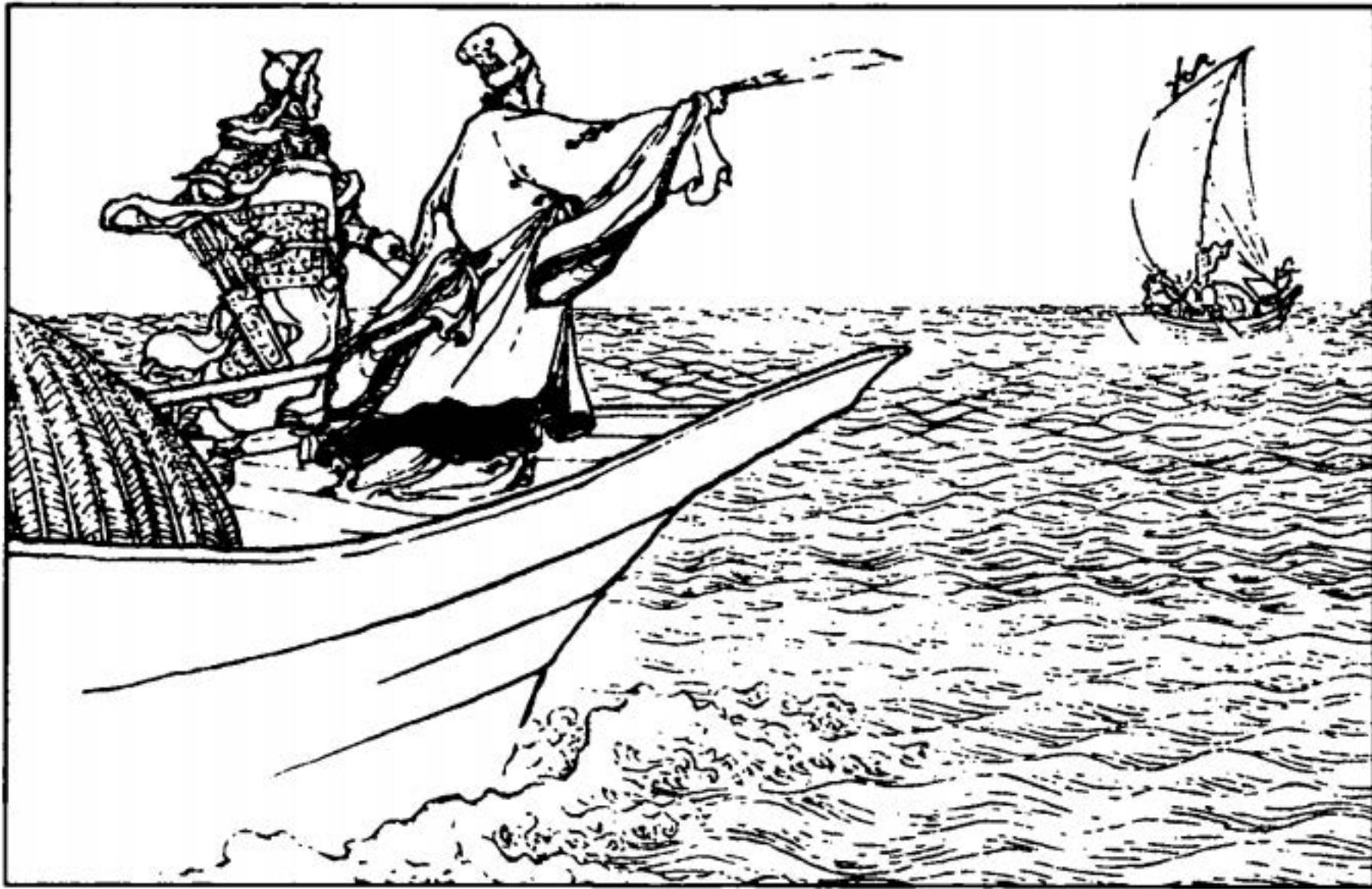
[3168] Từ, Đinh lại hỏi lính gác bờ sông thì hay chiều hôm qua có thuyền đến đậu ở đây. Khổng Minh vừa xuống thuyền ấy đi rồi.

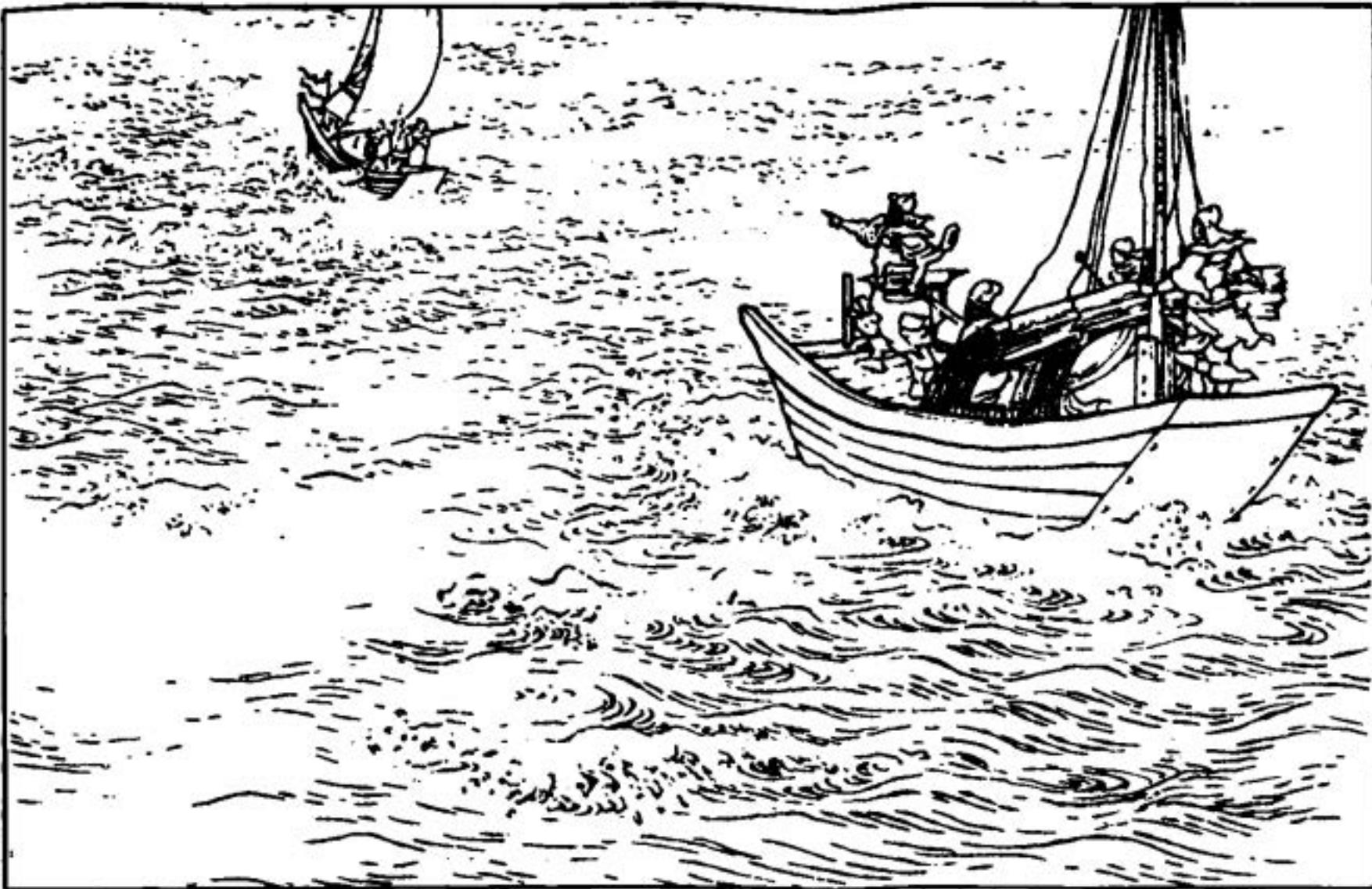
[3169] Từ, Đinh lập tức kéo buồm đuổi theo, không bao lâu đã thấy chiếc thuyền con phía trước.

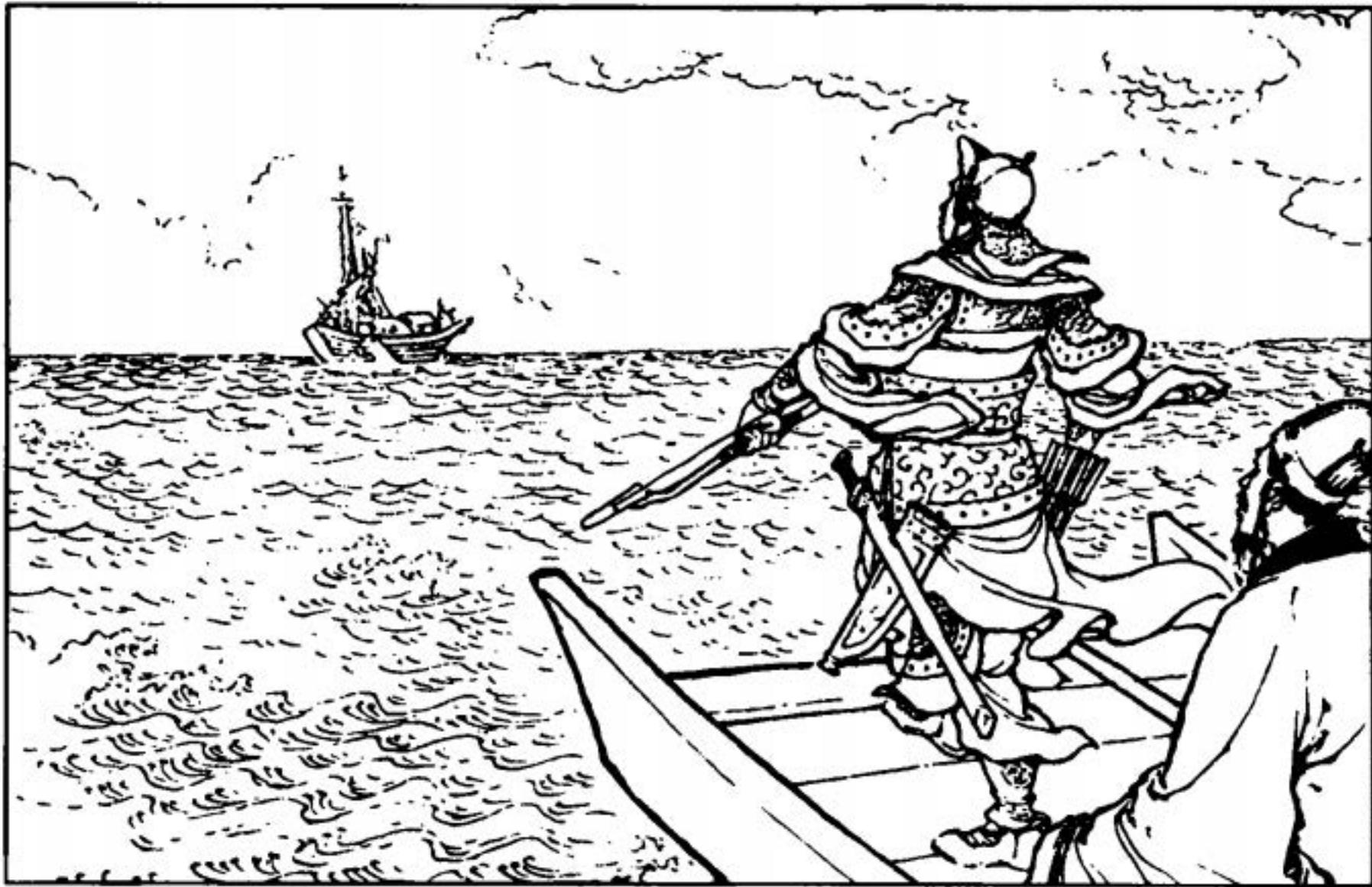
[3170] Từ Thịnh gọi lớn: "Quân sư đừng đi vội, đô đốc tôi có lời mời!"

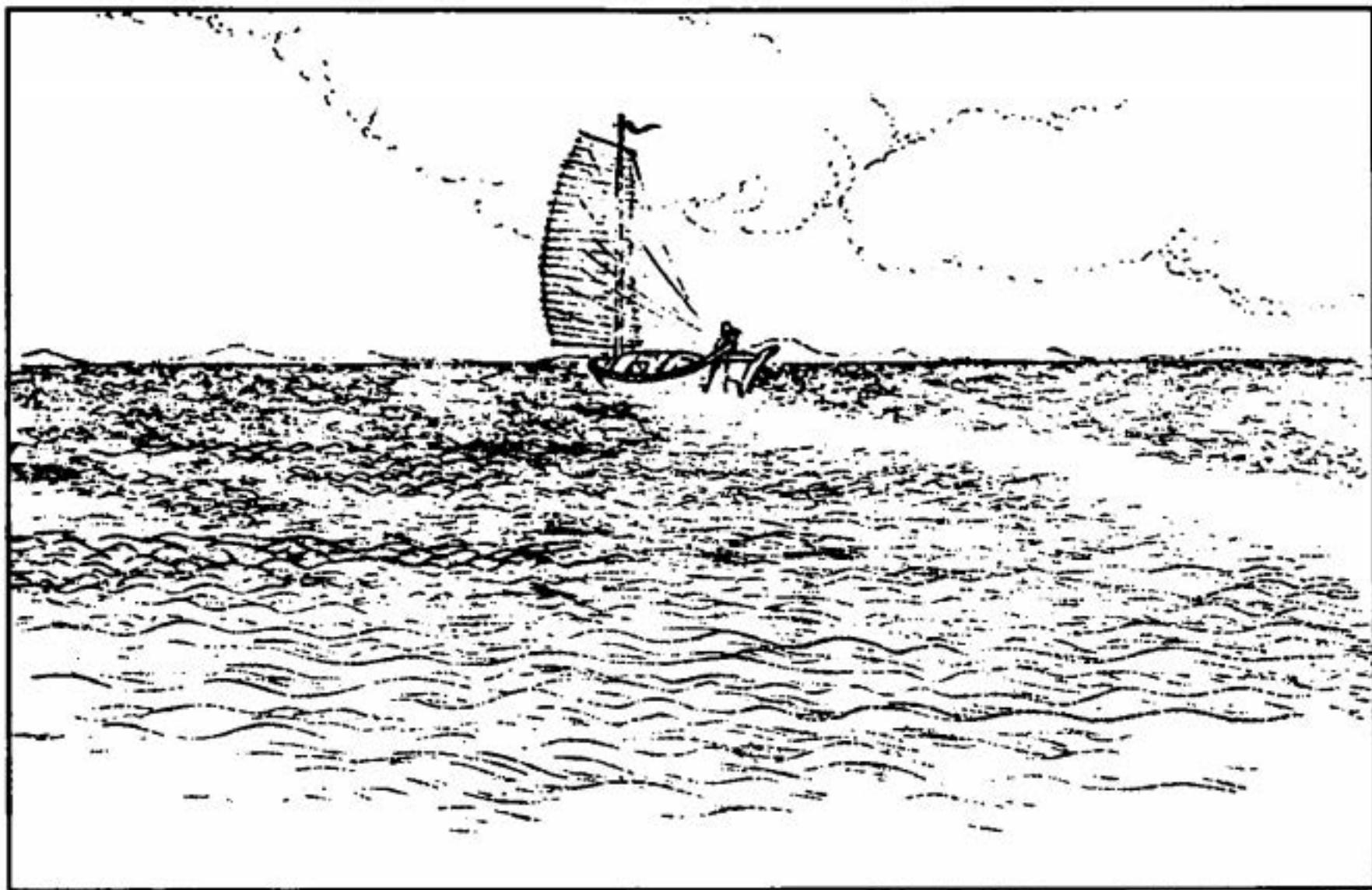
[3171] Gia Cát Lượng đứng cuối thuyền phe phẩy quạt lông đáp: "Ta biết đô đốc chẳng dung, thế nào cũng cho người tới giết nê tạm về Hạ Khẩu, khi khác sẽ lại hầu!"

[3172] Từ Thịnh cỗ sức đuổi theo, chợt thấy Triệu Văn giương cung đặt tên nói lớn:
"Ta là Triệu Tử Long, phụng mệnh đến đây đón quân sự. Lê ra phải giết người nhưng
sợ tổn thương hòa khí hai nhà, song cũng phải cho người biết tay mới được!"

[3173] Dứt lời bắn đứt dây buồm khiến thuyền của Từ Thịnh quay ngang giữa sông.

[3174] Bây giờ, thuyền Gia Cát Lượng mới căng buồm, vút đi như bay.

[3175] Về đến Hạ Khẩu, Lưu Bị, Lưu Kỳ ra đón. Gia Cát hỏi: "Việc chuẩn bị quân mã đã xong chưa?" Bị đáp: "Đã theo ý quân sư".

[3176] Vào trướng, Khổng Minh điều quân, sai Triệu Vân phục ở đường hiểm Ô Lâm
đi Kinh Châu, Trương Phi phục ở hang Hồ Lô, chặn đường đi nam Di Lăng, Mỹ Chúc,
Mỹ Phương, Lưu Phong mang thuyền đi quanh sông bắt quân bại trận, thu khí giới.
Lưu Kỳ dẫn quân giữ Võ Sương. Ai nấy lính mệnh đi ngay.

[3177] Quan Vũ thấy Khổng Minh không đả động gì đến mình thì hỏi: "Tôi theo anh ra trận nhiều năm, chưa bao giờ phải lùi ở sau, nay gặp trận đại chiến, quân sư không giao việc gì là sao?"

[3178] Gia Cát Lượng cười nói: "Vân Trường đừng trách, còn một nơi thật sự hiểm yếu muốn nhờ tướng quân giữ, nhưng khi xưa Tào Tháo đài tướng quân rất trọng, chỉ sợ phen này giáp gáp không thể ra tay". Quan Vũ đáp: "Ân tình đã báo, hôm nay gặp mặt, sao dễ tha cho?"

[3179] Khổng Minh không tin, Văn Trường bèn xin lập tờ quân lệnh rồi dẫn năm trăm
đao phủ phục ở đường Hoa Dung.

[3180] Lại nói, Đinh Phụng, Từ Thịnh không giết được Gia Cát Lượng, đành về hồi báo, Chu Du than: "Người này đa mưu quá, ta thật không yên!" Lỗ Túc khuyên hãy đợi phá xong Tào rồi sẽ tính. Du nghe theo.

[3181] Trên bộ, Chu Du sai Cam Ninh dẫn quân, mang cờ hiệu Tào thắng đến Ô Lâm phóng hỏa đốt lương, bắt Sái Trung làm hướng đạo. Sai Lã Mông, Lăng Thông lĩnh binh tiếp ứng cho Cam Ninh. Lại sai Thái Sử Từ đem quân chặn ở Hợp Phì.

[3182] Chu Du lại sai giết Sái Hòa tể cờ, lệnh cho Hoàng Cái cử người đến trại Tào hẹn hàng, một mặt chuẩn bị hỏa thuyền, định canh hai xuất phát. Sai Hàn Dương, Tưởng Khâm, Chu Thái, Trần Vũ lĩnh thủy quân đánh vào trại Tào. Còn mình cùng Trình Phổ, Từ Thịnh, Đinh Phụng đi tiếp ứng.

[3183] Hoàng Cái lịnh hai mươi hỏa thuyền bên trong chất đầy lau sậy, củi khô, tưới dầu, phủ lưu huỳnh lên rồi dùng vải xanh đậy lại.

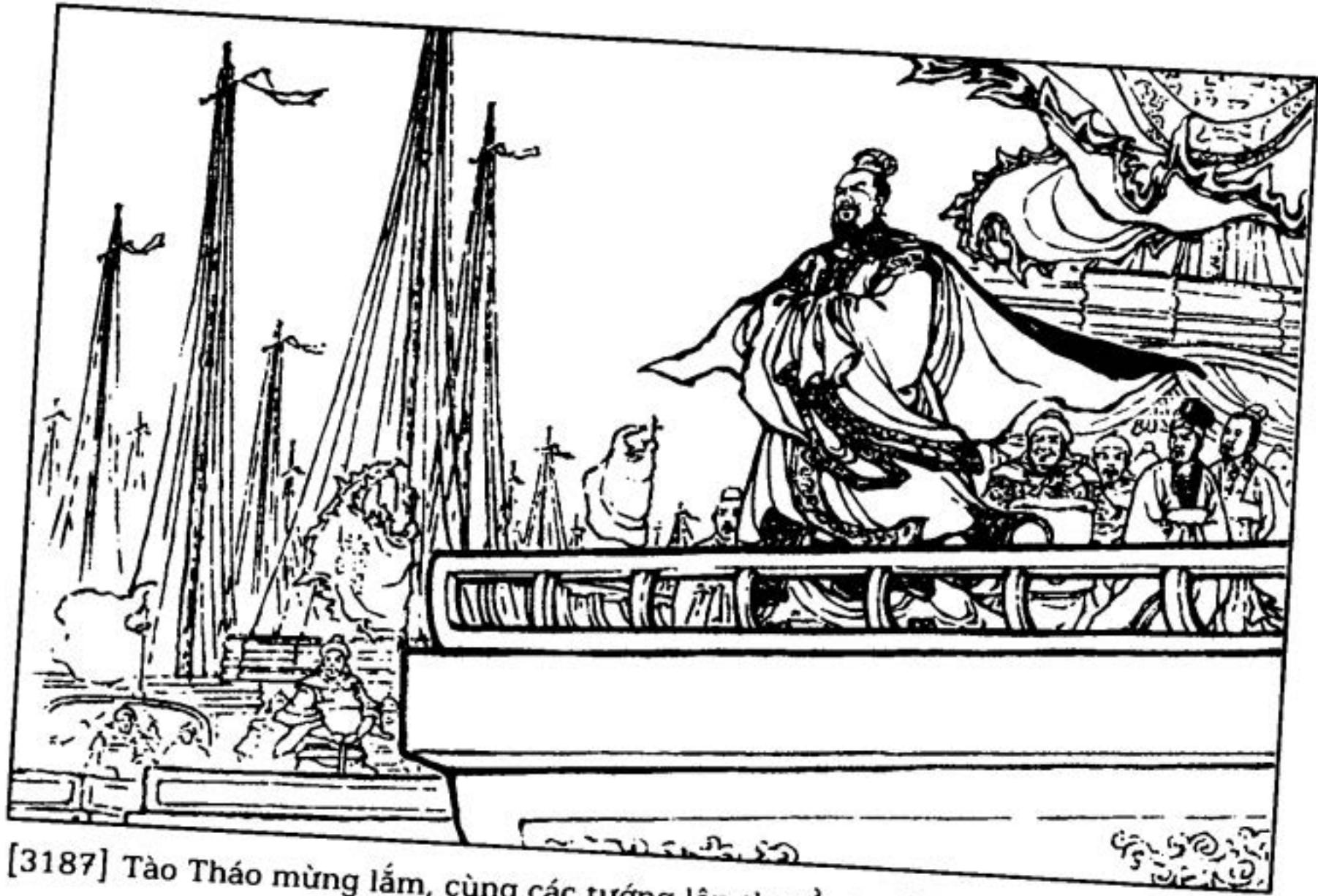
[3184] Lại nói, Tào Tháo ngày ngày đợi tin tức Hoàng Cái. Tối hôm ấy, gió đông nam nổi lên, Trình Dục nhắc phải đề phòng địch đánh hỏa công. Tháo đáp: "Tiết Đông chí, khí nhất dương mới sinh ra, trách nào chẳng có gió đông nam, có gì lạ?"

[3185] Chợt quân sĩ báo có thuyền Giang Đông đưa thư mật của Hoàng Cái đến, Tháo cho vào.

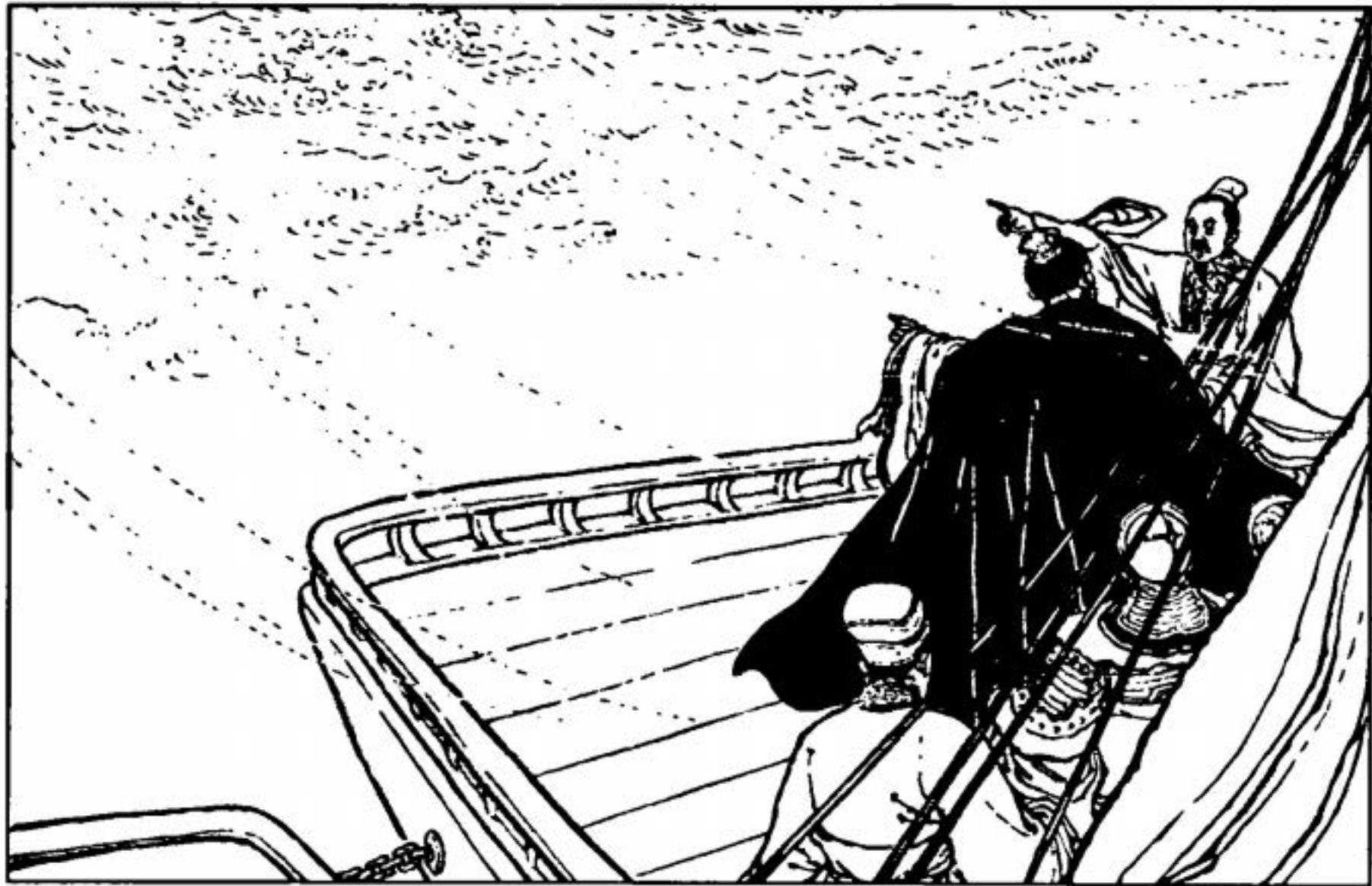
[3186] Trong thư, Cái ước hẹn đêm nay sẽ giết đại tướng Đông Ngô, đem thuyền lương đến hàng, trên thuyền cắm cờ xanh làm hiệu.

[3187] Tào Tháo mừng lăm, cùng các tướng lên thuyền to đợi Hoàng Cái đến.

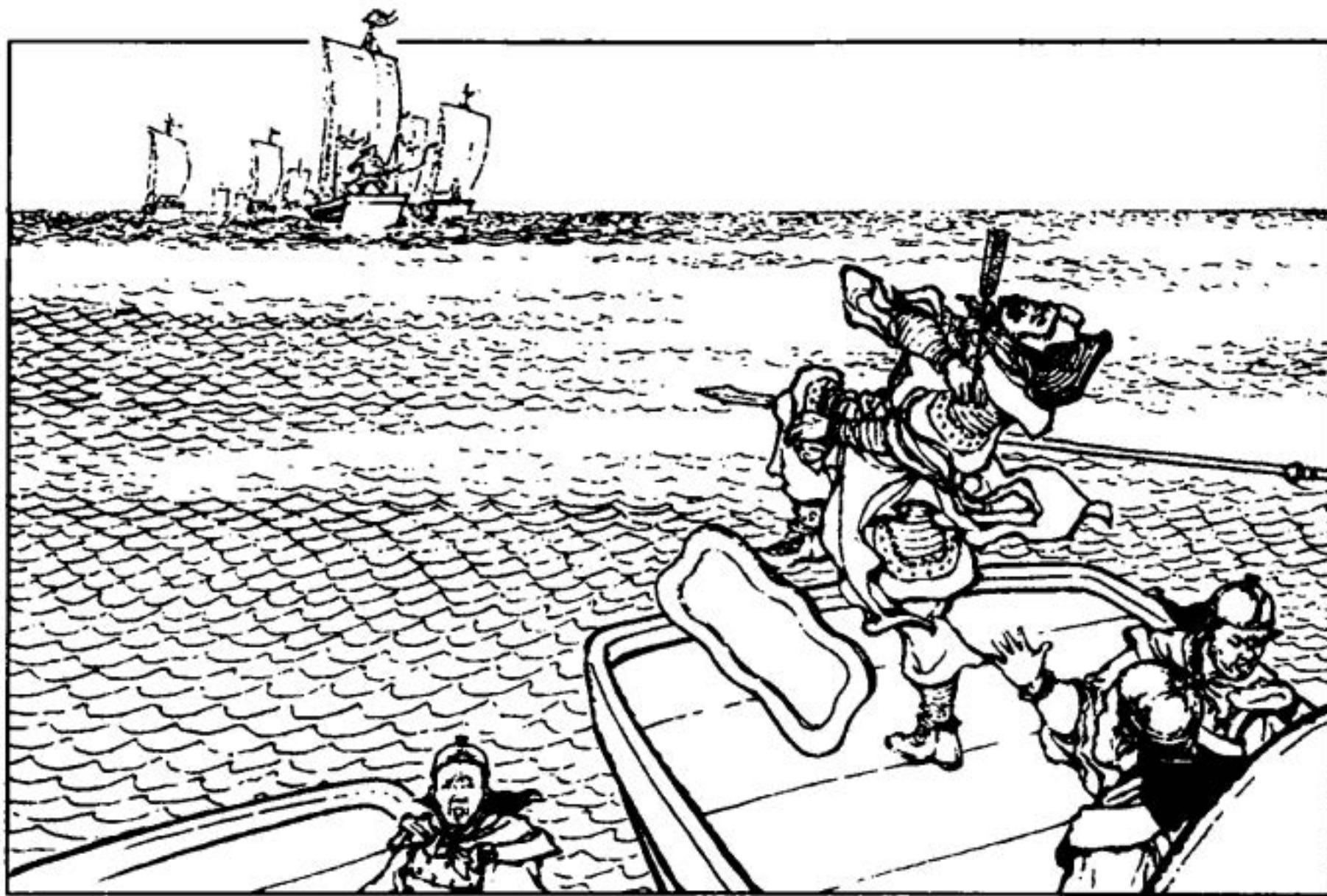
[3188] Không lâu sau thấy có đoàn thuyền theo gió tiến lại. Trên thuyền cắm cờ xanh, ở giữa có đề bốn chữ *Tiên phong Hoàng Cái*. Tháo mừng lắm.

[3189] Thuyền của Cái đèn gần, Trình Dục nói với Thảo: "Thuyền tải lương thì phải nặng và chậm, thuyền này nhẹ, đi nhanh. Vả lại đêm nay gió đông nam to lắm, nếu có âm mưu gì thì làm thế nào?"

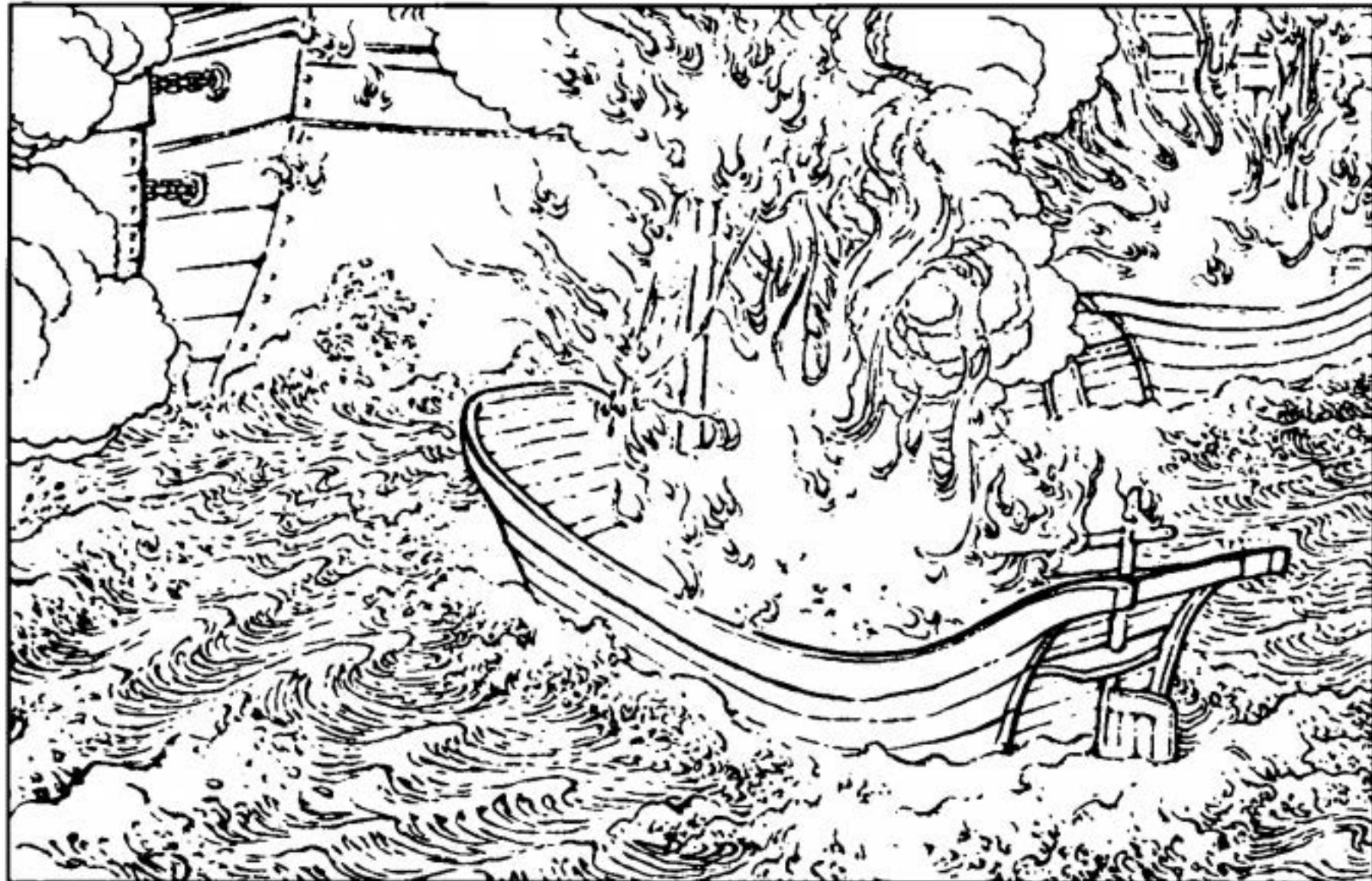
[3190] Tào Tháo nghe theo, lập tức hỏi ai dám ngăn thuyền. Văn Sính xin đi, dẫn mười mấy chiếc thuyền tuần tiễu xông ra ngoài thủy trại, lớn tiếng gọi: "Lệnh của thừa tướng, thuyền kia phải neo giữa sông, không được vào trại! Mau hạ buồm!"

[3191] Chợt có tiếng dây cung bật, một mũi tên bắn trúng ngay vai trái khiến Văn Sinh ngã lăn xuống thuyền, quân Tào rối loạn chạy về.

[3192] Còn cách thủy trại chừng hai dặm, Hoàng Cái vẫy đao, các thuyền đều đốt lửa. Lửa được gió, gió bốc lửa, hai chục hỏa thuyền bay vùn vụt như tên vào trại Tào.

[3193] Thuyền Tào bắt lửa, bốc cháy tứ tung nhưng vì bị khóa lại với nhau nên không chạy được.

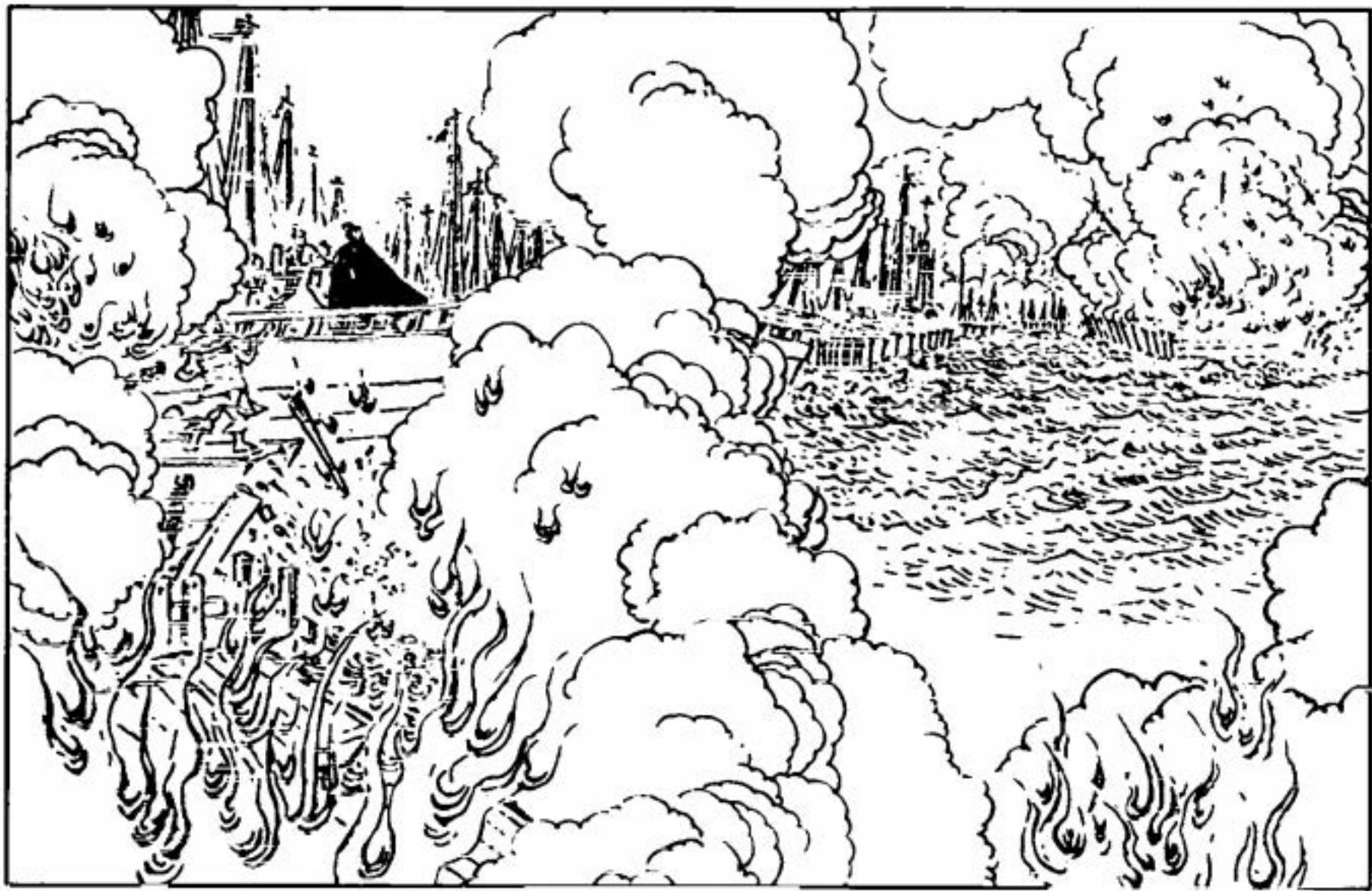
[3194] Lửa lan nhanh, toàn bộ thủy trại đã cháy. Quân Tào như ong vỡ tổ, bỏ chạy tú tán. Trên sông, khói lửa đầy trời, sáng như ban ngày.

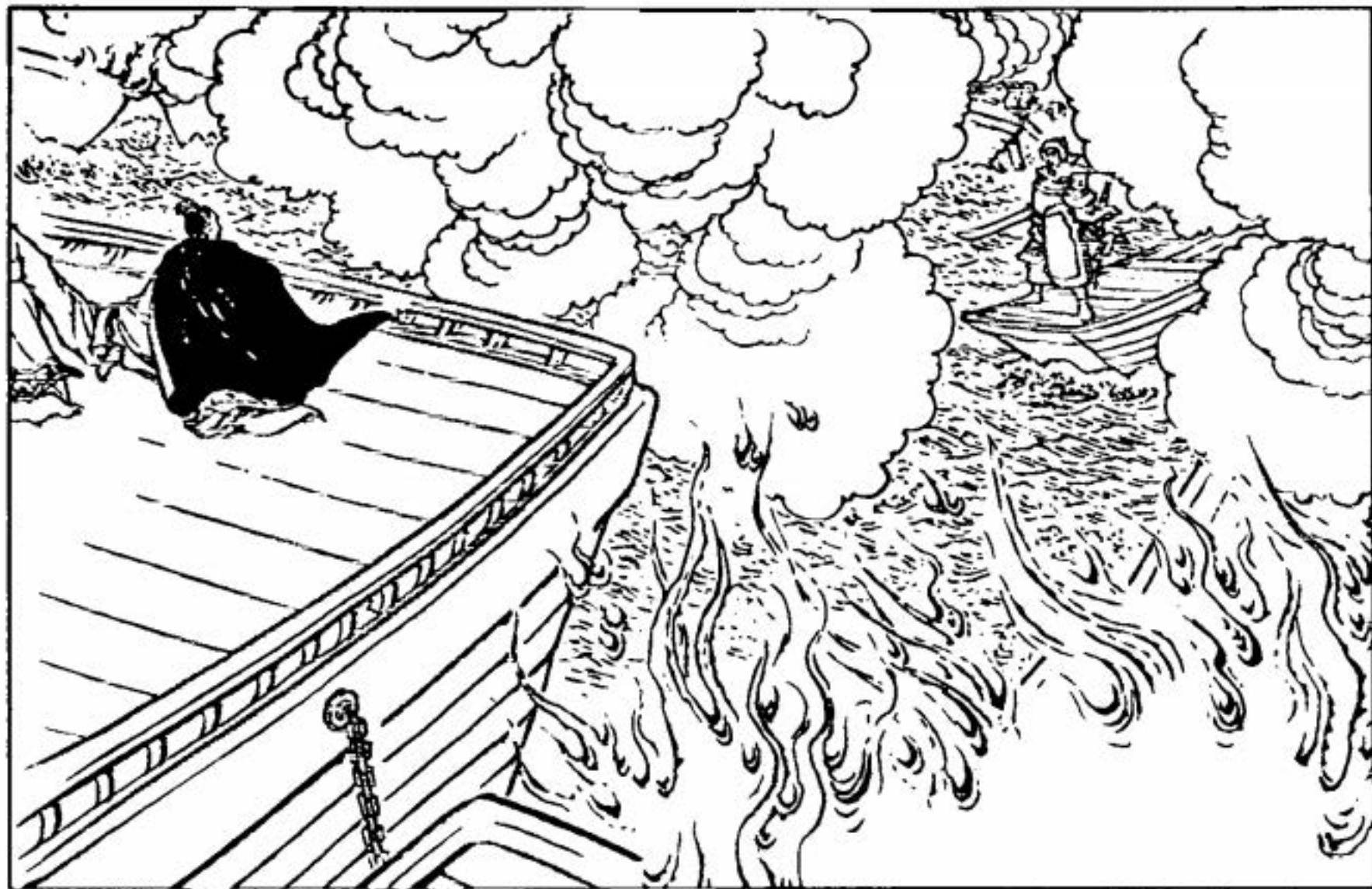
[3195] Chợt bên kia sông có pháo hiệu bắn lên, chiến thuyền Đông Ngô đồng loạt tiến sang, Hàn Dương, Tưởng Khâm, Chu Thái, Trần Vũ xuất trận.

[3196] Quân Tào chết cháy, chết đuối, chết vì đao thương không biết bao nhiêu mà kể.

[3197] Thủy trại bị đốt, Tháo trông lên trên bờ, lại thấy mấy chỗ bốc cháy. Là do Cam Ninh dẫn quân đến cướp trại, đến nơi đã chém chết ngay Sái Trung, rồi đốt lửa lên làm hiệu.

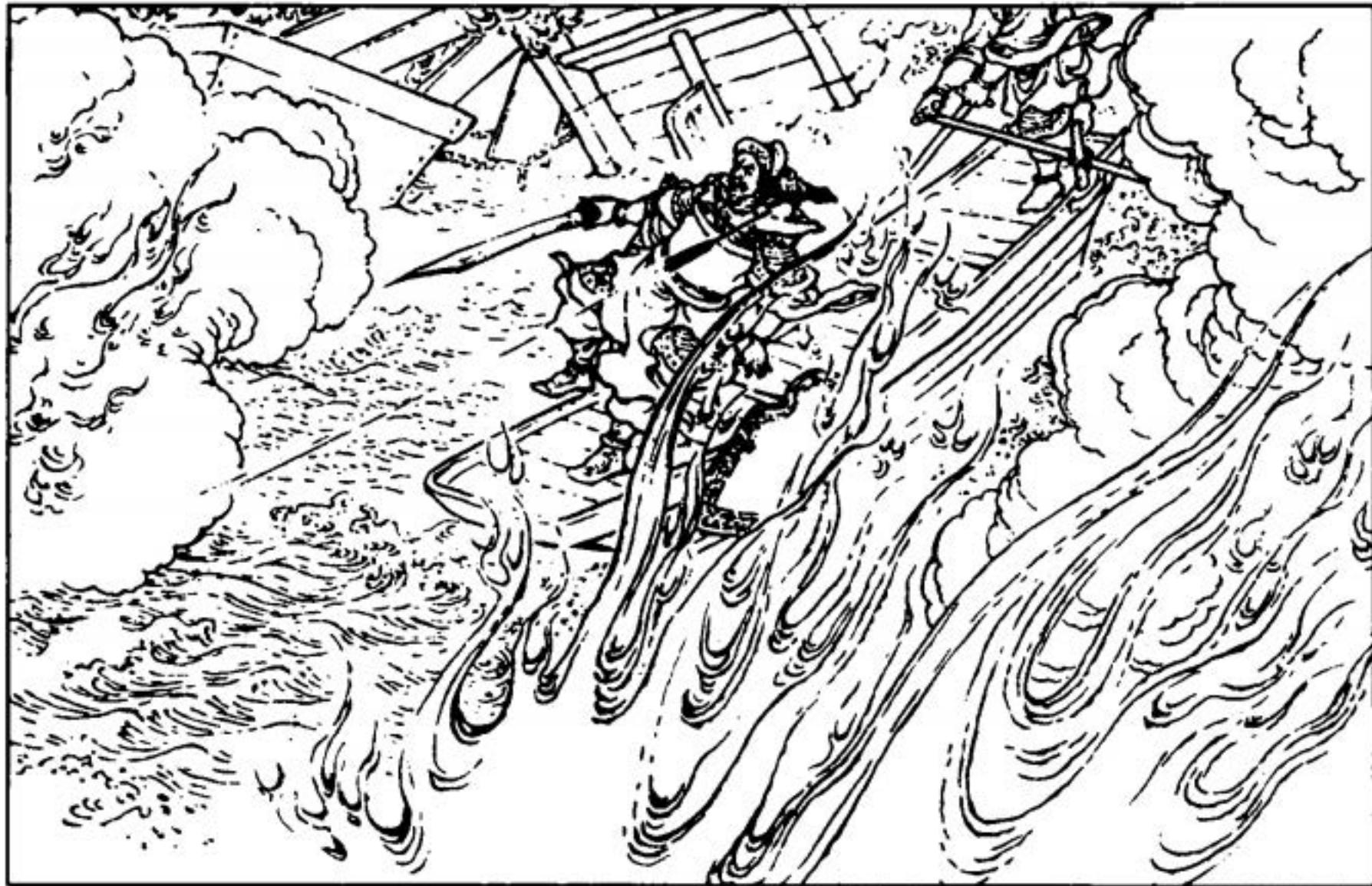
[3198] Cùng lúc ấy, Hoàng Cái ngồi trên thuyền nhỏ xông vào trong đám lửa tìm bắt Tào Tháo.

[3199] Chợt có Trương Liêu chèo một chiếc thuyền tuần tiễu đến đón Tháo.

[3200] Hoàng Cái thấy có người mặc áo bào đỏ nhảy xuống thuyền con thì đoán là Tào Tháo, bèn đuổi theo.

[3201] Trương Liêu giương cung nhằm Hoàng Cái mà bắn. Bấy giờ gió thổi vù vù, quân reo dậy đất, Cái lại đang ở trong đám lửa, nghe sao thấy tiếng dây cung nên bị trúng tên ngay bả vai, ngã lăn xuống nước.

[3202] May mà có Hàn Dương đến kịp, vớt lên rồi sai người đưa về đại trại.

[3203] Lại nói, Trương Liêu cứu được Tào Tháo lên bờ, lấy con ngựa cho cưỡi rồi cùng Tháo chạy xuyên qua biển lửa. Lúc ấy, đi theo chỉ có hơn trăm quân kỵ.

[3204] Khi đó, Hàn Dương, Tưởng Khâm từ mé tây núi Xích Bích đã đánh tới, Chu Thái, Trần Vũ từ mé đông đánh lại, ở giữa có Chu Du, Trình Phổ, Từ Thịnh, Đinh Phụng, Tào Tháo, Trương Liêu chỉ còn biết bỏ chạy, giữa đường gặp Mao Giới, Văn Sính dẫn theo mấy chục quân, hai toán hợp lại rồi cùng chạy về Ô Lâm.

[3205] Bỗng một toán quân Đông Ngô đuổi tới, trong ánh lửa nhận ra cờ hiệu của Lã Mông. Tháo thúc ngựa chạy, để Trương Liêu ở sau cự địch.

[3206] Chưa được bao xa, trước mặt lại có lửa cháy, từ hang núi, một toán quân đánh ra, đi đầu là Lăng Thông. Tào Tháo rụng rời hồn vía.

[3207] Đúng lúc nguy cấp, một viên đại tướng thúc ngựa tới, thét lớn: "Thừa tướng đừng sợ, có Từ Hoảng ở đây!" rồi xốc vào đánh Lăng Thông một chặp. Nhân đó, Tháo chạy về phía Bắc.

[3208] Chợt thấy một đội quân đóng ở sườn núi, hỏi ra mới biết là quân của Mã Diên, Trương Khải, vốn là tướng của Viên Thiệu hàng Tào. Hai tướng ấy có ba nghìn quân, đêm ấy thấy lửa rực trời, chưa biết phải làm gì thì gặp Tào Tháo. Tháo sai hai kè ấy dẫn một nghìn quân đi trước mở đường.

[3209] Mã, Trương đi được mười dặm thì lại gặp Cam Ninh. Mã Diên tới đánh thì bị Cam Ninh đưa một nhát dao ngã lăn xuống ngựa. Trương Khải ra cứu, cũng bị Ninh giết nốt. Tiền quân phi báo Tào Tháo. Lúc ấy, Tháo chỉ mong quân Hợp Phì đến cứu.

[3210] Không ngờ, Thái Sử Tù, Lục Tồn đã đánh chặn đường ấy. Tháo phải chạy rẽ sang Di Lăng. Giữa đường may gặp Trương Cáp, Tháo sai Cáp đi chặn hậu.

[3211] Chạy đến canh năm, ngoảnh lại thấy khói lửa đã xa, mới tạm yên tâm. Tháo thấy núi rừng rậm rạp thì hỏi đây là đâu, tả hữu thưa là phía tây rừng Ô Lâm. Tháo ngửa mặt cười lớn.

[3212] Tả hữu hỏi sao cười, Tháo đáp: "Ta cười Chu Du, Gia Cát Lượng ít mưu. Nếu chúng phục sẵn một đạo quân ở đây thì sẽ ra sao nhỉ?"

[3213] Chưa nói dứt lời đã nghe trống trận nổi lên, lửa cháy ngùn ngụt, một toán quân mã xông ra, tướng đi đầu là Triệu Vân.

[3214] Tháo sai Từ Hoảng, Trương Cáp chặn Vân lại còn mình thì thúc ngựa bỏ chạy. Tử Long cũng không đuổi, chỉ cố cướp đoạt tinh kỳ, khí giới mà thôi. Nhờ vậy Tháo thoát nạn.

[3215] Bỗng trời mưa lớn, quân Tháo đội trời mà chạy, người nào người ấy bụng đói cồn cào. Tháo cho lính vào các làng cướp củi gạo nấu cơm. Cơm sắp sôi thì một toán quân kéo đến.

[3216] Tháo nhìn ra là Lý Điển, Hứa Chủ cùng các mưu sĩ thì mừng lắm vội thúc quân đi luôn, không ăn vội. Tháo hỏi đường nào về Nam Quận cho gần, quân sĩ thưa rằng: “Đường nam Di Lăng qua cửa hang Hồ Lô về Nam Quận gần hơn”. Tháo nói: “Vậy đi nam Di Lăng!”

[3217] Đến cửa hang Hồ Lô, quân sĩ đã đói lả rồi, không nhắc chân được nữa. Tháo lại cho quân vào các làng gần đấy cướp lương về bắc nồi thổi cơm, cắt cả thịt ngựa nướng ăn. Tháo ngồi dưới gốc cây, chợt ngửa mặt cười lớn.

[3218] Các quan hỏi vì sao cười, Tháo đáp: "Ta vẫn cười Chu Du, Gia Cát Lượng kém mèo, nếu phục săn một đạo quân ở đây ngồi chơi ăn săn, chúng ta chẳng chết cũng trọng thương!"

[3219] Đang nói chuyện có tiếng hò reo, Tào Tháo giật mình, bỏ cả giáp mà lên ngựa.

[3220] Đã thấy bốn bề khói lửa mịt mùng, một toán quân kéo đến cửa hang, đi đầu là Trương Phi. Phi quát: "Giặc Tào chạy đâu cho thoát?"

[3221] Quân Tào thấy Trương Phi, nhớ lại trận Tràng Bản thì rụng rời hồn vía. Hứa Chủ, Trương Liêu, Từ Hoảng ùa ra đánh.

[3222] Nhân lúc rối loạn, Tào Tháo cướp đường chạy trước. Bọn Hứa Chủ không dám ham đánh, ai nấy tìm đường thoát thân. Trương Phi đuổi theo một đoạn rồi rút về.

[3223] Đang chạy, thám mã lại báo: "Trước mặt có hai đường đều dẫn về Nam Quận. Đường lớn bằng phẳng, đường nhỏ đi qua Hoa Dung, chật hẹp, gồ ghề khó đi nhưng gần hơn năm mươi dặm. Thừa tướng định đi đường nào?" Tháo cho quân dò xét cả hai đường.

[3224] Một lát, do thám về báo: "Đường nhỏ có vài chỗ bốc khói, đường lớn thì không thấy gì". Tháo quyết: "Đi đường nhỏ". Quan tướng đều ngơ ngác, Tháo nói: "Binh pháp hư thực thực hư. Gia Cát Lượng phục binh đường lớn, đốt lửa đường nhỏ để ta dừng qua đó". Từ Hoảng nói: "Thùa tướng giỏi cơ mưu, khó ai bì kịp!"

[3225] Bấy giờ quân mā mỏi mệt, thương binh phải gượng gạo, dắt díu nhau mà đi, quần áo ướt sũng, cờ quạt xơ xác. Nhiều kẻ phải cưỡi ngựa không yên. Lúc đó đang là trời đông tháng rét, quân đi khổ sở vô cùng.

[3226] Tào Tháo cho quân già yếu, bị thương đi phía sau. Lại sợ truy binh đuổi kịp, sai Trương Liêu, Hứa Chử, Từ Hoảng dẫn một trăm lính kỵ tuốt gươm thúc giục, ai chậm chạp thì chém. Nhiều kẻ mỏi mệt ngã lăn ra đường, Tháo thét người ngựa giẫm lên mà đi. Quân Tào chết vì kiệt sức, vì đao thương của Tháo không biết bao nhiêu mà kể, tiếng kêu khóc vang đường.

[3227] Qua khỏi quang hiểm trở, Tào Tháo nhìn lại, chỉ còn hơn ba trăm quân, quần áo tả tơi. Bỗng Tháo lại cười lớn, các tướng hỏi: "Thùa tướng lại cười gì thế?" Tháo đáp: "Ta cười Chu Du, Gia Cát cũng chỉ là lũ xoàng thôi. Giả như có mai phục ở đây thì chúng ta đành khoanh tay chịu trói cả!"

[3228] Đột nhiên có tiếng pháo vang, hai bên đường, năm trăm đao phủ đổ ra. Lần này, đi đầu là một đại tướng cắp long đao, cưỡi ngựa Xích Thố, oai dũng vô cùng. Đó là Quan Vân Trường.

[3229] Quân Tào nhìn nhau, ba hồn bảy vía lên mây cả. Tháo bảo tả hữu: "Đã đến nước này chỉ còn cách liều chết mà đánh thôi!" Các tướng đáp rằng người có thể đánh nhưng ngựa thì đã kiệt sức quá rồi.

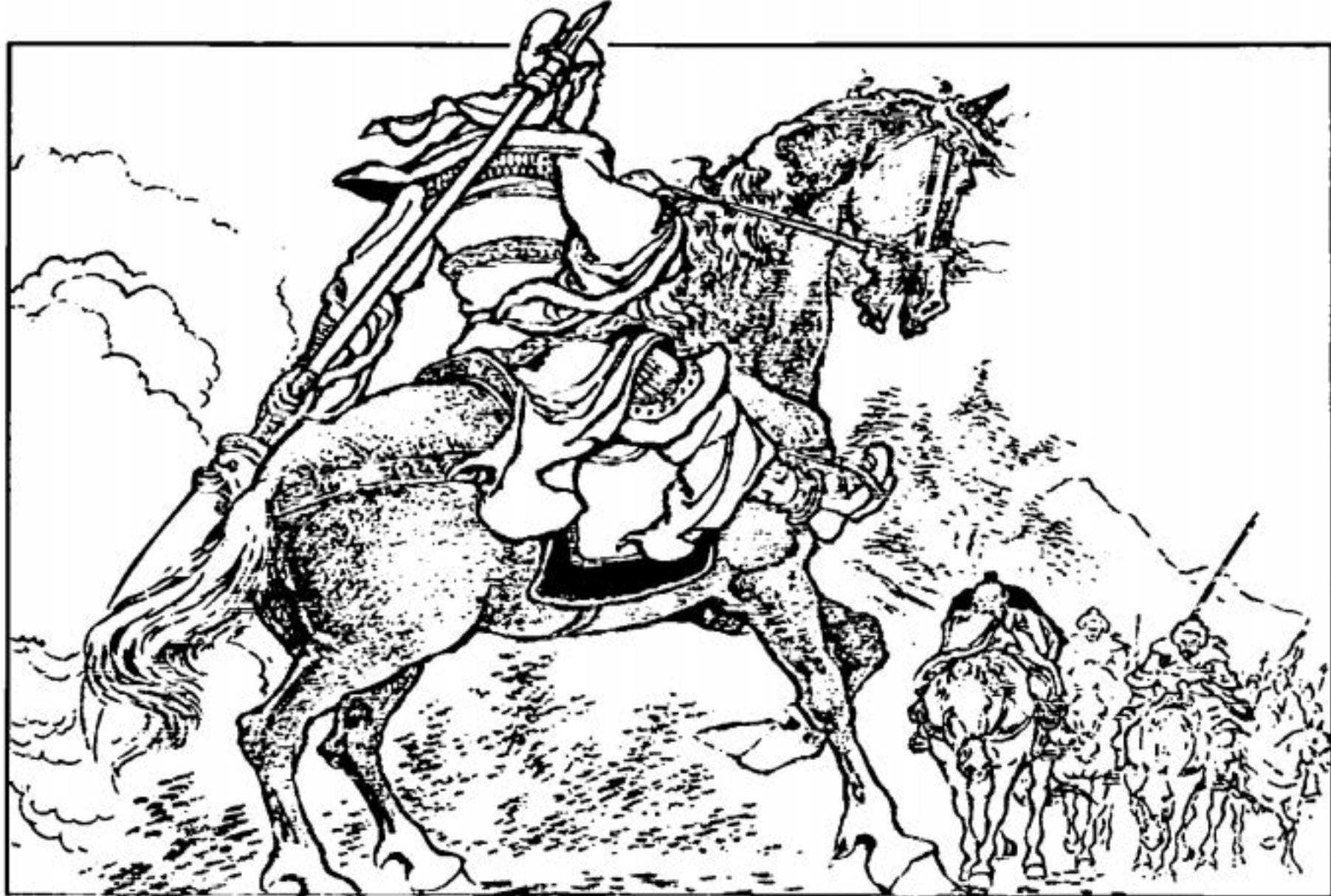
[3230] Trình Dục thưa: "Tôi biết tính Văn Trường vốn kiêu ngạo với kè trên nhưng không chấp người dưới, coi thường kẻ mạnh nhưng không nỡ hiếp người yếu, ân oán phân minh, tình nghĩa rõ ràng. Thùa tướng khi xưa còn ân nghĩa với ông ấy, nên ra kêu cầu, họa may thoát được nạn!"

[3231] Tào Tháo thúc ngựa đến, cung tay thi lễ nói: "Tướng quân lâu nay vẫn khỏe chứ?" Quan Vũ nghiêm minh đáp: "Tôi phụng mệnh quân sư đợi thua tướng ở đây!" Tào Tháo nói: "Tôi nay thua trận, thế nguy, đến đây không còn đường nào nữa. Xin tướng quân nghỉ đến tình nghĩa xưa..."

[3232] Quan Vũ đáp: "Thùa tướng đài tôi rất hậu, tôi cũng đã báo đáp, hôm nay chỉ là việc công". Tào Tháo lại nói: "Tướng quân còn nhớ việc qua năm ải, chém sáu tướng? Tướng quân đọc sách Xuân Thu, có còn nhớ việc Dữu Công Chi Tư đuổi theo Tử Chạc Nhụ Tử khi xưa không?"

[3233] Quan Vũ nhớ lại việc Tào Tháo đối đãi rất trọng thì không khỏi động lòng, lại thấy quân Tào ai nấy run cầm cập, mình đầy bùn đất thì trong bụng cũng không nỡ.

[3234] Bèn quay lại bảo: "Bốn phía dàn ra cả!" rõ ràng có ý tha. Tào Tháo cùng các tướng kéo ồ đi.

[3235] Quan Vũ quay ngựa lại, quát to lên một tiếng. Quân Tào hoảng sợ, xuống ngựa, phục xuống mà khóc.

[3236] Vân Trường do dự một hồi, thở dài rồi quay người, thả cho đi hết.

[3237] Lại nói, Lưu Bị, Gia Cát Lượng đang bày đại tiệc mừng công thì Quan Vũ về. Khổng Minh vội rót một chung rượu, ra tận thềm đón.

[3238] Quan Vũ lặng thinh không nói, Gia Cát Lượng hỏi: "Có phải tướng quân trách ta không ra tận ngoài thành nghênh đón chăng?"

[3239] Quan Vũ cúi đầu: "Tôi đến xin chịu tội!" Gia Cát Lượng kinh ngạc hỏi: "Chẳng lẽ Tào Tháo không đi qua Hoa Dung?" Văn Trường đáp: "Có qua, nhưng để thoát".

[3240] Khổng Minh biến sắc mặt: "Quyết nhiên là Văn Trường nghĩ đến ân tình Tào Tháo khi xưa mà cố ý tha cho rồi. Tờ cam kết hiện còn ở đây, không thể không chiểu theo quân luật được," rồi quát vỗ sỉ lôi Quan Vũ ra chém.

[3241] Lưu Bị vội can: "Khi trước ba anh em tôi có thề cùng sống chết. Nay Văn Trường tuy phạm lỗi nhưng tôi không nỡ trái lời thề xưa. Vậy xin ghi tội đây để lập công chuộc lại!"

[3242] Gia Cát Lượng vốn biết Quan Vũ sẽ thả Tào Tháo nên cũng không truy cứu đến cùng, bèn tha tội cho.

[3243] Tào Tháo ra khỏi đường Hoa Dung, ngoảnh lại chỉ còn hai mươi bảy quân kỵ đi cùng. Đến Nam Quận, trời đã tối, chợt thấy trước mặt lửa cháy, có một đạo quân chặn ngang đường. Tào Tháo kinh hãi than: "Mạng ta đến đây là hết!"

[3244] Một lát, toán quân ấy đến, té ra là Tào Nhân. Bấy giờ Tháo mới hoàn hồn.

[3245] Lúc ấy, Trương Liêu cũng về tới. Tháo điếm lại binh tướng rồi vào Nam Quận nghỉ ngơi.

[3246] Tào Nhân bày tiệc giải sầu, Tháo nâng chung rượu rồi bật khóc. Mưu sĩ hỏi: "Thùa tướng giữa chốn hang hổ chạy nạn còn chẳng sợ, nay về thành, người được ăn, ngựa được nghỉ, lẽ ra phải chỉnh đốn quân mã để báo thù, sao lại khóc thương?"

[3247] Tào Tháo gạt nước mắt nói: "Ta khóc Quách Phụng Hiếu đó. Nếu Phụng Hiếu còn sống thì không có trận thua này! Xót thương thay Phụng Hiếu! Đau đớn thay Phụng Hiếu!" Các mưu sĩ đều thấy hổ thẹn, không nói nên lời.

[3248] Hôm sau, Tháo gọi Tào Nhân đến dặn: "Ta về Hứa Đô thu xếp quân mã báo thù. Người cần giữ lấy Nam Quận. Nay ta lưu lại mật kế này, cứ theo đó mà làm, Đông Ngô sẽ không dám nhòm đến đất này nữa!"

[3249] Lại sai Hầu Đôn giữ Tương Dương, Trương Liêu, Nhạc Tiên, Lý Điển giữ Hợp Phì. Dặn dò xong xuôi liền trở về Hứa Đô.

[3250] Lại nói, Chu Du đánh bại trăm vạn quân Tào thì mừng lắm, mở tiệc khao quân rồi thừa thắng muồn đánh lấy Nam Quận.

[3251] Đại quân qua sông hạ trại, Chu Du họp các tướng lại nói: “Trăm vạn quân Tào còn bị ta đánh bại thì sá gì cái thành Nam Quận này, chỉ trở bàn tay là lấy được!”

[3252] Bỗng có người vào báo Lưu Bị sai Tôn Càn đem lễ vật đến mừng công. Du cho vào, hỏi: "Huyền Đức, Khổng Minh ở đâu?" Càn đáp: "Nay quân đang đóng ở cửa Du Giang, chúa công tôi cùng Khổng Minh ở đó".

[3253] Du giật mình nhưng vẫn nhận lễ vật và nói: “Ông hãy về trước, ta sẽ thân hành đến tạ lễ”.

[3254] Tôn Càn đi rồi, Lỗ Túc hỏi: "Sao đô đốc có vẻ kinh hãi như thế?" Du Hộm hực đáp: "Ta tốn bao nhiêu quân lương mới đánh bại được Tào, nay Nam Quận như nằm trong tay mà bọn Lưu Bị mang lòng bất nhân, chực ăn cỗ săn. Ta chết thì thôi chứ còn thì sao chịu thế ấy!" Túc lại hỏi nên làm như thế nào.

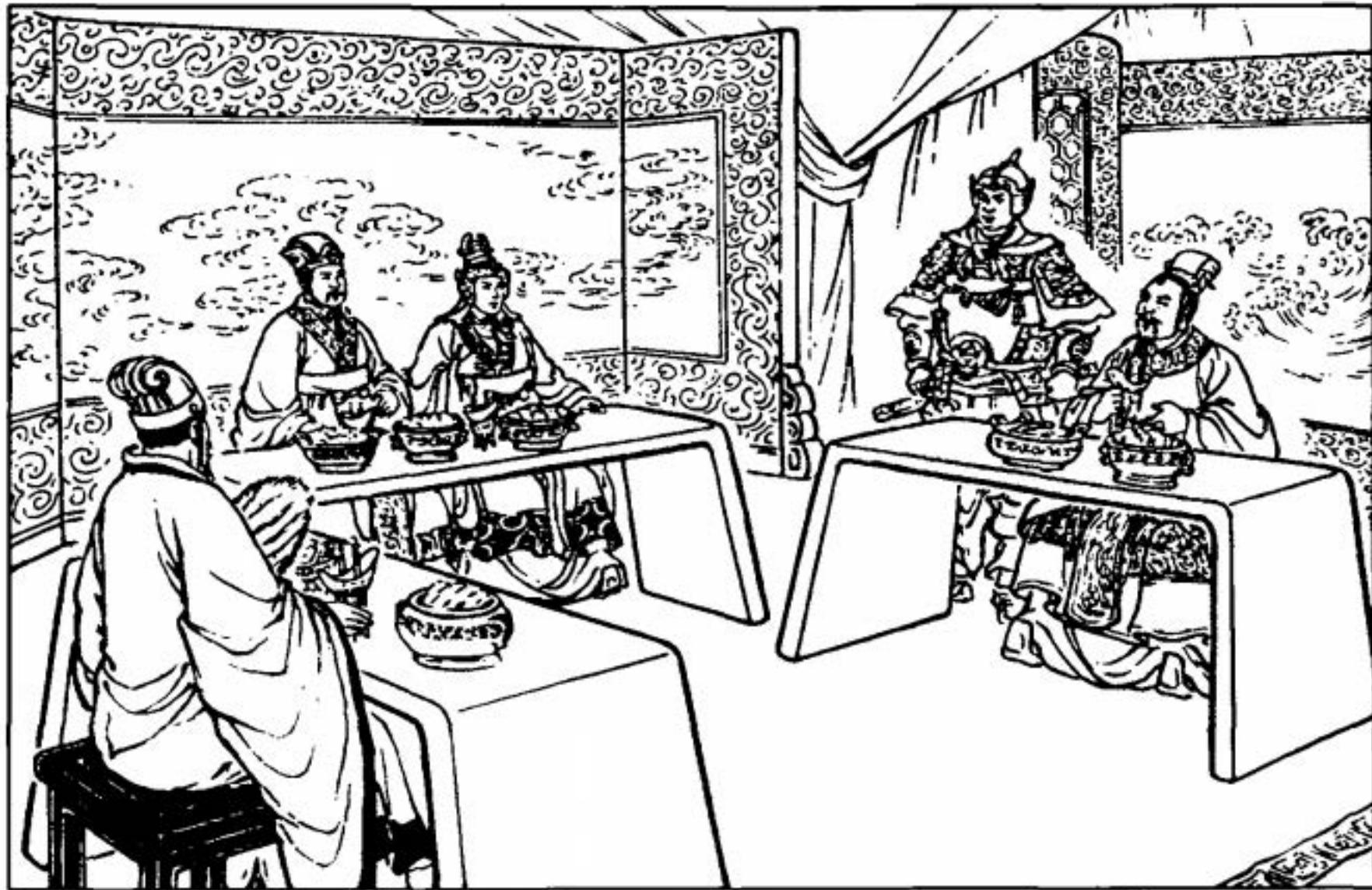
[3255] Du đáp: "Nay ta mượn cơ đến trả lễ mà nói chuyện phải trái với họ. Nếu biết điều thì thôi, nếu không ta phải sửa Lưu Bị trước!" Thế rồi Chu Du dẫn Lỗ Túc và ba nghìn quân khinh kỵ sang gặp Huyền Đức.

[3256] Lại nói, Tôn Càn vè thuật lại việc Chu Du nói sê đích thân đến tạ ơn. Lưu Bị hỏi: "Du đến đây làm gì?" Khổng Minh đáp: "Chỉ vì Nam Quận thôi! Chúa công nên làm như thế... như thế..."

[3257] Chu Du cùng Lỗ Túc đến cửa Du Giang, Khổng Minh sai Triệu Văn ra đón. Du thấy quân thủy bộ của Huyền Đức hùng tráng lắm thì trong bụng bất an.

[3258] Lưu Bị và Khổng Minh ra rước Chu Du vào trường, bày tiệc khoản đãi. Du hỏi:
“Lưu hoàng thúc dời quân đến đây cũng có ý lấy Nam Quận chăng?”

[3259] Lưu Bị đáp: "Nghe tin đô đốc tiến binh nên đến tương trợ. Nếu đô đốc không lấy tôi mới lấy!" Chu Du vội nói: "Nam Quận như đã ở trong tay, sao lại không lấy?"

[3260] Huyền Đức lại nói: "Chuyện thắng bại khó đoán trước lắm!" Du đáp: "Nếu ta không đoạt được, lúc ấy tùy ông!"

[3261] Lưu Bị tiếp lời: "Có Tử Kính, Khổng Minh làm chứng, sau này xin đồ đốc đừng hỏi!" Lỗ Túc ngần ngừ chưa đáp, Du Ðã nói: "Đại trưởng phu nói một lời, can chi phải hỏi?"

[3262] Bấy giờ, Khổng Minh mới cười rằng: “Đô đốc nói phải lắm! Ta hãy nhường Đông Ngô đánh trước, nếu không xong, chủ tôi sẽ lấy, có ngại gì đâu!” Du gật đầu, cùng Lỗ Túc trở về.

[3263] Lưu Bị lo nếu Đông Ngô lấy được Nam Quận thì mình không còn chỗ dung thân. Khổng Minh cười đáp: "Lúc trước khuyên chúa công lấy Kinh Châu, chúa công không nghe, nay lại muốn sao?"

[3264] Lưu Bị đáp: "Lúc trước là của Cảnh Thăng, không nỡ lấy. Nay là của Tào Tháo, lấy là hợp lý!" Khổng Minh nói: "Cứ mặc cho Du quân nhau với quân Tào, nay mai Lượng xin rước chúa công vào ngồi chinh chện trong thành Nam Quận".

[3265] Chu Du về trại, Lỗ Túc hỏi: "Sao hứa cho Lưu Bị lấy Nam Quận?" Du đáp: "Ta chỉ gẩy tay cũng có được, chẳng qua hứa để lấy lòng mà thôi!"

[3266] Chu Du vào trướng hỏi ai dám đi lấy Nam Quận. Tướng Khâm xin đi, Du cho Khâm làm tiên phong, Từ Thịnh, Đinh Phụng làm phó tướng mang năm nghìn quân tinh nhuệ đi trước, Du dẫn đại quân theo sau tiếp ứng.

[3267] Lại nói, Tào Nhân trấn thủ Nam Quận, sai Tào Hồng giữ Di Lăng lập thế ỷ dốc. Hôm ấy, nhận được tin báo quân Ngô đã vượt sông, Tào Nhân bèn triệu các tướng tới thương nghị.

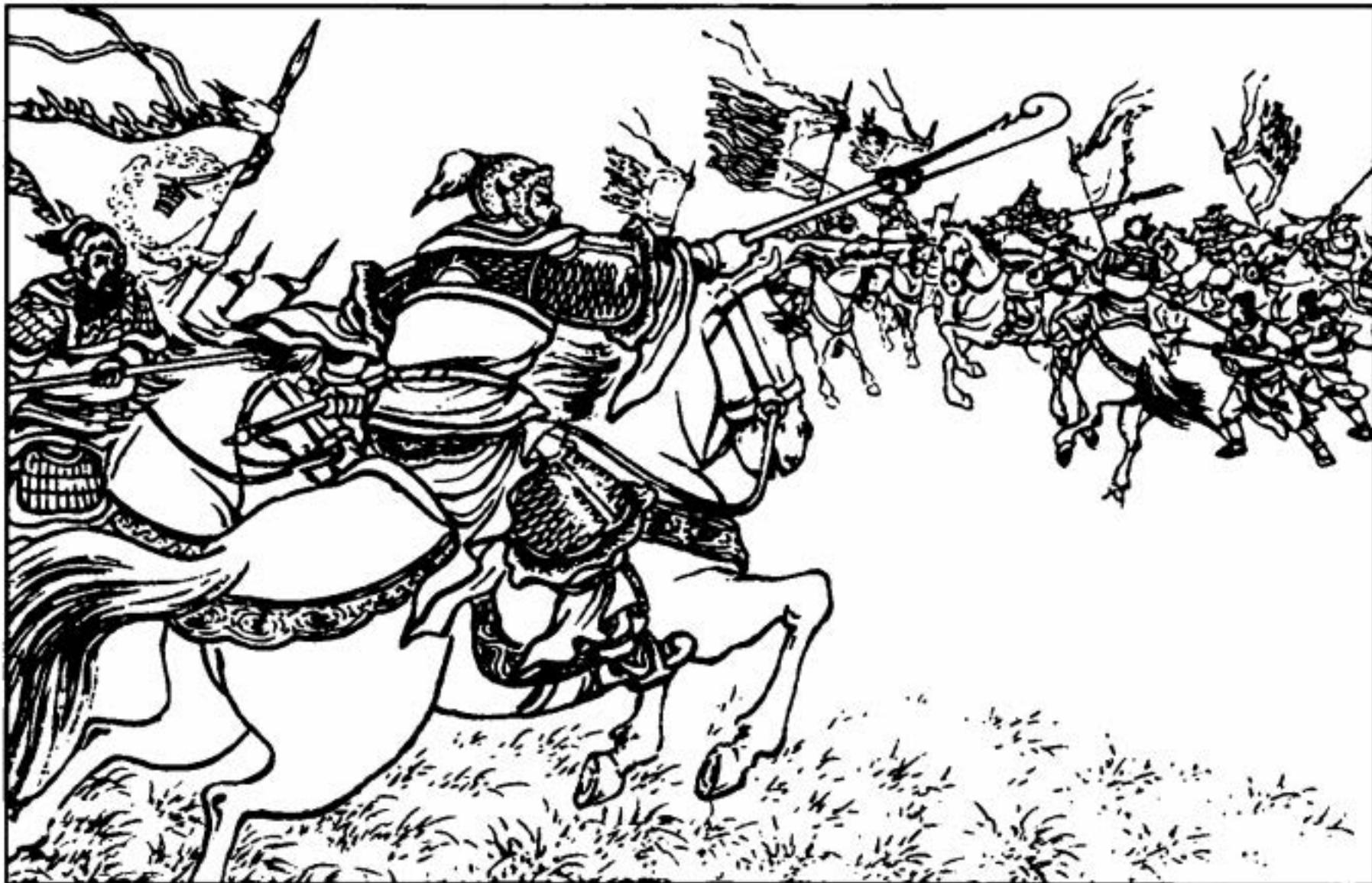
[3268] Tào Nhân muốn giữ vững thành trì, không ra đánh. Kiêu tướng Ngưu Kim đứng phắt dậy, xin đem năm trăm quân ra quyết một trận tử chiến. Nhân nghe theo.

[3269] Ngưu Kim ra ngoài thành khiêu chiến, bên Đông Ngô có Đinh Phụng ra đón. Đánh chừng năm hiệp, Đinh Phụng giả thua, dụ Ngưu Kim đuổi vào trận.

[3270] Ngưu Kim cố sức đuổi theo. Vừa vào trong trận, Đinh Phụng đã hô quân vây chặt lấy.

[3271] Ngưu Kim tả xung hữu đột, không sao ra khỏi vòng vây được. Đang lúc nguy cấp, chợt thấy Tào Nhân dẫn mấy trăm quân đánh thẳng vào cứu.

[3272] Từ Thịnh địch không nổi, đành nhìn Tào Nhân cứu Ngưu Kim ra.

[3273] Thoát khỏi vòng vây, Nhân quay đầu lại, thấy còn mấy chục quân vẫn kẹt lại thì múa đao xông vào cứu.

[3274] Vừa lúc đó gặp Tưởng Khâm chặn đường, Tào Nhân cùng Ngưu Kim cố sức đánh. Em Tào Nhân là Tào Thuần dẫn quân đến tiếp ứng. Hai bên đánh lộn một hồi.

[3275] Quân Đông Ngô cự không nổi, quay đầu chạy. Tào Nhân không đuổi theo, dẫn bọn Ngưu Kim trở về thành.

[3276] Tưởng Khâm thua, về chịu tội. Chu Du nổi giận muôn chém.

TAM QUỐC DIỄN NGHĨA LIÊN HOÀN HỌA

Nhà xuất bản Văn học

18 Nguyễn Trường Tộ - Ba Đình - Hà Nội

Điện thoại: 04.37161518 - 04.37163409; Fax: 04.38294781

Website: www.nxbvanhoc.com; www.nxbvanhoc.vn

Email: tonghopvanhoc@vnn.vn

* Chi nhánh tại Tp. Hồ Chí Minh

290/20 Nam Kỳ Khởi Nghĩa - Q. 3

Điện thoại: 08.38469858; Fax: 08.38483481

* Văn phòng đại diện tại thành phố Đà Nẵng

344 đường Trung Nữ Vương - thành phố Đà Nẵng

Điện thoại - Fax: 0511.3888333

Chịu trách nhiệm xuất bản: Nguyễn Anh Vũ

Chịu trách nhiệm nội dung: TS. La Kim Liên

Biên tập: Nguyễn Anh Vũ

Biên tập Đông A: Đinh Gia Trung

Thiết kế bìa: Bảo Anh

Trình bày bìa: Lan Bảo

Trình bày: Hoàng Thảo (theo nguyên bản tiếng Trung)

Sửa bản in: Nguyễn Liên, Vũ Hà

In 1.500 cuốn, khổ 15,8 cm x 12 cm tại Công ty Cổ phần In Scitech

D20/532H Nguyễn Văn Linh, X. Phong Phú, H. Bình Chánh, Tp. Hồ Chí Minh.

Số xác nhận đăng ký xuất bản: 3922 - 2015/CXBIPH/10-284/VH

Quyết định xuất bản số: 2397/QĐ-VH do NXB Văn Học cấp ngày 31-12-2015

ISBN: 978-604-69-7519-9. In xong và nộp lưu chiểu năm 2016.

TẠM QUỐC DIỄN NGHĨA

LIÊN
HOÀN
HỌA

Mời
bạn
đọc
xem
tiếp
tập
sau

